

154/260

Куда

г. Київ - 54

вул. Гоголя - 52
кв. 38

Кому

Маньку Володимиру
Антоновичу

Индекс предприятия связи и адрес отправителя
245317

252054

Сумська обл.
Сумський р-н
с. Кекиче
Буденний' д.с.

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Образец написания цифр индекса:

Внимание!

Арт. 3203 р. 1988

Цена двух немаркированных конвертов 1 коп.

08. 10. 87. Зак. 136950. ПИФ Гознака.

74

9

Я багато років витисую і читаю газету „Сільські вісті“, в ній за 9 грудня 1988р. було опублікована стаття „33-й: голод“ доктора іст. наук проф. Кульгиського,

Трохимовича яку, я згадав своє дитинство і особливо голод 33го, рішив описати те, що мені особливо деталізувалося того часу. Мені було тоді 7 років і я дуже запам'ятав які були тоді люди, одні ходили як сухі жердини, а другі так розпухали що шкіра натягалася як сніла ось-ось полопавтись,

Багато тоді померло людей і в нашому селі, вмирали цілі сім'ї, в селі була така команда людей, що хоронила (закопувала в ями) померлих, на кладовище мало возили, а копали ями просто на садибах де були померлі

і там їх і хоронили, вкидали
в яму тих що не могли ходити,
були і такі, що ще і дихали
їх всерівно кидали для щого,
щитали і записували тому
що, чим більше команда
похоронить, більше одержить
зернаків буряну-пояхлобачи
за свої труди, в 1933 році
~~вимерло~~ пошти нів села
тоді в нашому селі було 324
двори (зараз у нас 184)
(Ну правда багато виїхало з
села уше нізичіше оббливо
коли наше село "визнали"
неперспективним і ліквіду-
вали в нашому селі колгосп
і залишилась лише бригада.)

Ми дітками ходили на старе
буртовище картоплі, там вигрі-
бали в землі торішні остатки
картоплі перетинувши яку
приносили додому мати

(2)

добавляла в ці рештки вишневого
листя, тертих на ружийї мед-
ничї бурякових сіменї і пекла
в печі маторшеники, вони були
такі "смажні" я навіть як нікого
в хаті не було підставляв до
печі ослицею залази у ніг
і крав щоб ніхто не бачив,
за це мене гасю була моя
старша сестра їй було 12 років.

Рядом з тим полем де ми
собирали картоплю в кінець
яру, що тягеться там від
села, був скотомогильник і
туди гасю возили загублїх
козей, яких таме нігми було
годувати у колосї. Тїсь там
ми майже щодня дивились
страшні картини коли скида-
ли у яму загублу козяку
на неї кидалося десятки людей
з ножами, сокирами, серпами
лопатами, рубали, сіки,

різали шматки м'яса, тиснули
кошучий до себе, засто бари-
вачого, оди у другого, люди
робились як звірі, засто після
того побітища, ще добро
лешали, осладілі люди
не мали сили піднятись, ми
малюки після всього цього як
всі розійшлись вишукували
покидки, що траси нагадували
м'ясо, ще була велика бороть-
ба за штія.

Ще душе запам'ятався мені
такий слугай. За нашими огоро-
дом, біля кладовища стояло дві
хати (зараз їх немає) там ніч
люди і от одна тітка, різала
людей які випадково захопили
до неї в хату, вбивала їх со-
кирою, головик таме помагав.
Потім з убитого обрізували
м'ясо, робили котлети і
ця тітка носила їх на

3

Базар у с. Різки за 7 км і там продавала, потім за ці гроші купувала собі хорошіх продуктів.

Ці викри, коли бачили як один гід, з другої буличі, зайшов до них і довго не з'являвся додому, його стали шукати і знайшли його одяг у хаті, а кістки (їх там було багато) у заброшеному земляному порібі куди вони їх викидали обрізавши м'ясо. Мітку орнетували і судили, вона так і не повернулася, дядько коли це все викрилось уяв і так і не прийшов у свідомість, помер, дівчину, пошти мою робітницю, забрали в патронаж, вона виростала і кудя-то виїхала, хата стала пустою і її розібрали на дрова.

Ось декілька слогів з мого далекого, гіркого дитинства, які

особливо закарбувалися у
моїй пам'яті з того
страшного часу голодомору
1933 року.

З привітом, ветеран
війни і праці, житель
с. Кекине Сумського р-ну
Сумської області.
Будеицький Іван Степанович.

11/хл, 88 року.

Будеицький